

DÖVAS

församlingsblad

4 • 2011

DÖVPRÄSTERNA

I EVANGELISK-LUTHERSKA KYRKAN I FINLAND

BORGÅ DISTRIKT:

Maria Lindberg
Hamngatan 9
00161 Helsingfors
Mobiltelfon: 050-3427129
e-postadress: maria.lindberg@evl.fi

ST. MICHELS DISTRIKT:

Seppo Laukkanen
Mikkelin hiippakunnan tuomiokapituli
Kirkkokatu 10 (PL 122)
50101 Mikkelä
Mobiltelefon: 050-3559819
e-postadress: seppo.laukkanen@evl.fi

HELSINGFORS DISTRIKT:

Elina Jokipaltio
Bulevarden 16 B (PB 142)
00121 Helsingfors
Mobiltelefon: 0400-605129
e-postadress.: elina.jokipaltio@evl.fi

ULEÅBORGS DISTRIKT:

Urpo Luokkala
Ojakatu 1
90100 Oulu
Mobiltelefon: 044-7555554
e-postadress: urpo.luokkala@evl.fi

ÅBO DISTRIKT:

Petri Majatie
Tavastgatan 13
20500 Åbo
Mobiltelefon: 0400-824039.
e-postadress: petri.majatie@evl.fi

HELA LANDET/KYRKOSTYRELSEN:

Riitta Kuusi
Hamngatan 11 (PB 185)
00161 Helsingfors
Mobiltelefon: 050-3006353
e-postadress: riitta.kuusi@evl.fi

LAPPO DISTRIKT:

Marja Saukkonen
Kauppakatu 19 C, 3. krs.
40100 Jyväskylä
Mobiltelefon: 0400-241401
e-postadress: marja.saukkonen@evl.fi

Pärm bild: Hannele Rabb

Dövas församlingsblad / årgång 32

Adress: Hamngatan 9, 00161 Helsingfors

Ansvarig utgivare: Maria Lindberg

Redaktion: Olof Ahlskog, Janne Kankkonen, Pia Kummel-Myrskog, Maria Lindberg, Hannele Rabb, Eva Sahlström och Rolf Westerlund

Layout och illustrationer: Hannele Rabb

Utgivare: Kyrkans central för det svenska arbetet/diakoni och samhällsansvar

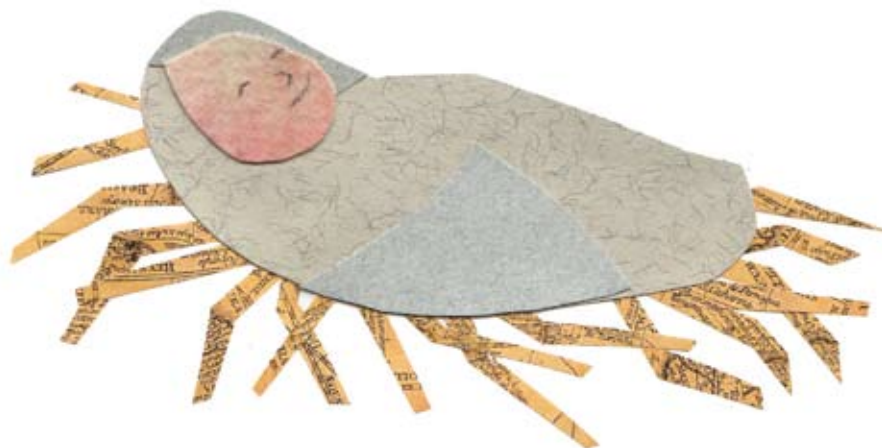
Dövprästens hemsida: <http://www.evl.fi/kcsa/ads/dovarbetet.hmt>

Print: Multiprint, Helsingfors

ISSN 0359-0445

Löfte om fred

*Jubla, dotter Sion,
ropa ut din glädje, Israel!
Gläd dig, dotter Jerusalem,
fröjda dig av hela ditt hjärta!
Herren har upphävt domen över dig
och undanröjt dina fiender.
Herren, Israels konung, bor hos dig.
Du har ingenting mer att frukta.
Den dagen skall Jerusalem få höra:
”Sion, var inte rädd,
låt inte händerna sjunka i missmod.
Herren, din Gud, bor hos dig,
hjälten och räddaren.
Han jublar av glädje över dig
i sin översvallande kärlek.”
Högt skall de fröjda sig över dig,
(Sef. 3:14-17)*

”Låt inte händerna sjunka i missmod”, uppmanar profeten Sefanja. Han har så rätt. Vi skall lyfta våra händer och teckna av glädje. Snart är det jul. Vi får än en gång vara tacksamma och glada över att Gud sände sin son till jorden. Jesus kom med två gåvor: förlåtelse och ett liv efter döden.

Jesus dök inte bara plötsligt upp som från intet. Han föddes som en liten baby till en ”arbetarfamilj”. Han kom inte till några rika eller högt uppsatta människor. Jesus föddes till en snickare och en ung kvinna. Han gjorde så för att kunna möta alla människor. Jesus såg också dem som inte de andra brydde sig om. Han kommer också idag till oss alla utan att göra skillnad mellan människor.

Jesus kom med löfte om fred. Julen skall vara en fridfull fest. Men allt oftare blir det motsatsen. Julen har blivit till en materiell fest. Redan i november finns det juldekorationer i affärerna. Människor uppmanas att köpa en massa presenter och julmat. Det har uppstått onödiga krav. Många oroar sig över att tiden inte räcker till. De rusar omkring i affärer och släpar på saker. Andra kryper under soffor och upp på stegar för att städa tills huset skiner i kapp med julgransbollarna.

Ja, jag vet. Traditioner är särskilt viktiga på julen. Julstädning hör julen till. Likaså presenter och julmat. Inget fel i det. Men allting med måtta. Stress leder till mer stress. Lugnar vi ner oss så sprider vi också lugn omkring oss. Låt oss följa Jesus exempel och njuta utan en massa ståhej. Jesus ses på bilder fridfullt sovande i krubban. Människorna kring honom är också lugna. Äkta julfrid kommer inifrån oss själva. Julen mäts inte i mängden presenter eller olika sorter av mat på julbordet. Det viktiga är inte det materiella utan glädjen i att det är jul. Vi skall glädjas att Jesus kommit till jorden. Att kärleken övervunnit ondskan.

Ha en fridfull jul! önskar Maria

Julminnen

Mina första julminnen är från åren efter kriget. Min pappa var snickare och mamma var hemma så vi hade inte mycket pengar. Men vi fick ändå alltid någon julklapp. Det mina föräldrar inte kunde köpa, gjorde de själva. Jag hade docka med kläder och sängkläder, som mamma hade sytt, en ljusblå dockvagn av trä med trähjul (det fanns inte andra hjul att köpa heller) och en dockvagna av trä. Jag minns inte så bra vad min bror fick, men säkert bilar och andra pojkleksaker. Senare fick jag ett ljusblått sparkbräde, också det med hjul av trä. Den finaste julklappen jag kommer ihåg är en vit sparkstötting. Alla metalldelarna var målade med guldfärg och på det smala brädet bakom sitsen hade pappa målat Ulla-Birgitta med guldbokstäver. Vi var nog säkert ganska bortskämda, min bror och jag. Jag har inget minne av att våra lekkamrater fick finare julklappar än vi. Av min brors gudmor fick min bror och jag var sin bok. Vi är båda övertygade om att det gjorde att vi började läsa så mycket.

Någon julgubbe hade vi inte, jag har ett dunkelt minne av att pappa hittade julklapparna när han kom från julbastun.

När jag blev större var julen inte så rolig mera. Det gällde att stiga tidigt upp på julaftonens morgon för att göra storstädning medan mamma lagade julmaten. På julaftonen skulle golven vara renskurade. Pappa klädde julgranen. Pappa ville ha flätade hjärtan av papper, som han gjort själv, och mamma ville ha flaggor så vi hade både hjärtan och flaggor i julgranen. I mitt eget hem ville jag också ha flätade pappershjärtan och min yngsta dotter har fört den traditionen vidare i sin familj.

Ovanför matbordet hade vi en stor ring av trä som var klädd med mjukt vitt papper och silvergirlander. Den hade plats för åtta kronljus. Den hade pappa gjort. Jag fick den senare och vi hade den alltid ovanför matbordet på julen med alla åtta ljusen tända. Nu är det min äldre son som har den.

När jag hade egen familj firade mina föräldrar alltid julen med oss. Det var ganska självklart. Jag tror

Birgittas föräldrar Ida och Joh. W. Wallvik julen 1972.

inte att vi kunde tänka oss en jul utan mina föräldrar. Jag fick otroligt mycket hjälp av min mamma. Hon stickade så länge hon orkade alla vantar och sockor åt mina sex barn och de blev alltid färdiga till julen. Så länge hon orkade lagade hon också julmaten. Hon och pappa var hos oss ett par tre dagar i november och mamma gjorde alla jullådorna som vi sedan satte i frysen. Sen kom de dagen före julafton för mamma skulle grädda julskinkan och koka julgröten. Pappa hjälpte till med julgranen. Mamma hade efter dövskolan gått i Pieksämäki hushållsskola för döva flickor så hon visste precis hur julmaten skulle göras. För henne var det viktigt att göra den på rätt sätt och vi tyckte att det smakade så gott! Mamma och pappa hade alltid med sig en stor låda med ljusa småbröd som mamma hade bakat. Barnen älskade dem och de tog slut ganska fort. Min äldre son skulle ge vad som helst för att få receptet på småbröden.

Det är egentligen först nu när jag skrivit ner de här raderna som jag förstår hur viktiga mina föräldrar varit i samband med julen, hur julen med dem går som en röd tråd genom hela mitt liv. I dag minns vi dem så att någon eller några av oss tänder ljus på deras grav på julafton.

Text: Birgitta Wallvik

Julgransminnen

Jag minns så bra min barndoms jular och de äkta ljusen i granen, berättar Rolf Westerlund på Gullö i Ekenäs skärgård. När jag var barn hämtade pappa alltid hem en fin gran från skogen.

Han sökte alltid efter en vacker gran, som hade jämna grenar med fina barr och rätt längd. Ofta hade han sett ut den rätta granen redan tidigare under året.

Hemma hade vi inte elektriskt ljus, utan bara ett par lampor som gick med lyspetroleum. Därför hade vi också riktiga levande ljus i julgranen. Julgranen stod i en julgransfot som var gjord av trä och formad som ett kors. Där fick granen stå och vara törstig, inte kunde man vattna den! Det betydde att granen ganska snabbt började torka och tappa barr och det blev små drivor av barr under granen som sopades bort efter hand. Till all tur barrade granen inte så mycket i vårt vedeldade hem som den skulle ha gjort i ett hus med centralvärme.

Ljusen sattes fast i sina silverfärgade hållare långt ut på granens grenar. Man måste akta så att inte ljusens lågor nådde någon annan gren eller något av det pynt som kläddes på granen. Grenarna dekorerades med bomullsvadd, som såg ut som riktig snö. I granen hängdes också röda äpplen som mamma hade sparat från höstens skörd. Där fanns också flaggor från de nordiska länderna, små änglar, silverfärgat glitter och några gammeldags karameller. Ytterst på en gren kunde jag få hänga en sprakasticka (ett tomtebloss) – jag tyckte de gnistrade så fint den korta tid de brann!

Julgranen med sina levande ljus fick aldrig lämnas obevakad, man måste hela tiden ha den under uppsikt. Först i slutet av 1970-talet när mitt föräldrahem fick elektricitet kunde jag köpa de första elljusen

som present till mina föräldrar. Då kunde granen stå och lysa för sig själv utan att någon behövde vakta den. Samtidigt köpte jag också elljusstakar att ha i fönstret. Nu behövde man inte vara rädd att gardinerna skulle fatta eld.

Mitt eget hus blev färdigt 1984 och efter att i många år haft en äkta gran i mitt hus och nästan varje år fått mängder av barr överallt, började jag fundera på att köpa en plastgran. Ibland hölls den äkta granen nog grön och vacker länge, då det växte ut nya skott på grenarna så granen var ljusgrön och fin i ”ytterkanterna”. Men det blev ändå så småningom plastgran och idag är det nummer 2 på gång.

Med åren har mängden pynt som hängs upp i granen också ökat. Jag har många lådor i förvar inför julen med olika pynt för hemmet och många slingor med olika ljus, både för granen, för balkongen och för trappangången. Ljusen piggar upp i mörkret här ute på landet. Här är verkligen helmörkt utomhus, för här finns ingen vägbelysning. Det enda ljus man ser är ljuset över horisonten från centrum av Ekenäs. Jag brukar ibland hålla granen inne ända till februari. Det känns så trivsamt att tända ljusen på morgonen vid 5-tiden när jag stiger upp för mor-

Rolfs julgran från år 2006.

gonmål och olika sysslor innan jag åker iväg till jobbet kl. 7. När jag kommer hem är det mörkt igen och då är det lika fint att få tända granen. Dessutom kan jag se granen med ena ögat när jag sitter och tittar på tv.

Jag ser fram emot dagen då jag igen kan plocka ner min gran från ”sommarförvaringen” och börja klä den inför jul.

Text: Rolf Westerlund/Iwe Ekström

Illustration: Rolf Westerlund, foto: Iwe Ekström

Matti Paloneva

Erkki Teppo

Ann-Christine Järf-Rex

Marja-Liisa Pokela

Heikki Sandholm

ÄLDRES DAG 11

Frivillighet som kraft!

Tisdag 4.10.2011 var en festdag Äldreveckan till ära. Många teckenspråkiga samlades till Församlingssalen i Vasa. Temat för festen var "Frivillighet som kraft". Jag tycker det var ett fint och aktuellt tema. Orsaken till temat är att år 2011 är Europaåret för frivilligt arbete.

Jorma Rantala önskade oss välkomna. Därefter följde intressanta talturer.

Matti Paloneva, direktör för hem- och anstaltsvården i Vasa stad, **Erkki Teppo**, Diakonidirektionens ordförande och **Ann-Christine Järf-Rex**, ledare för närståendevård i Vasa stad berättade om äldre dövas situation. Temat för Järf-Rex taltur var olika former av hemvård och vårdbidrag. Det var ett väldigt upplysande och aktuellt tema.

Talturen ledde till en fri diskussion om tolkning på sjukhus i nödsituationer. Det var glädjande att höra att tolkservicen fungerar bra och att sjukhuset snabbt beställer tolk!

Elever från Sandvikens skola tecknade Härlig är jorden.

Heikki Sandholm berättade om sitt deltagande i Viva-verksamheten. Viva är en stödpersonsverksamhet för teckenspråkiga. Den finns för tillfället främst i södra Finland, men det finns en önskan om att den skulle spridas också till norr.

Mellan de olika talturerna fick vi njuta av två teckenköror. Teckenspråkskören, ledd av **Raija Sundell**, tecknade "Höstvisa" (fi. Syysunelmia). Eleverna från Sandvikens skola tecknade psalmen "Härlig är jorden".

Dagen avslutades med en andakt av dövprästerna **Marja Saukkonen** och **Maria Lindberg**. Temat var "Ordet blir kött". Gud är bakom allting i vår värld. Gud styr, men vi människor är Hans händer.

Det var en nöjd skara som gick hem efter en trevlig festdag med många möten!

Text & foto: Maria Lindberg

Teckenspråkskören framförde en höstvisa.

Armstrong tecknar pop och rock

En av de roligaste sakerna som jag vet är att översätta texten i en pop- eller rocklåt till teckenspråk, skruva upp ljudet och teckna till musiken. Tillsammans med Christel Lassfolk har jag bildat gruppen Armstrong och vi övar in olika pop- och rocklåtar för att kunna uppträda med dem på teckenspråk. Vi övar i min källare framför en jättestor spegel.

Allra roligast är att teckna till musik med tung rytm och dramatisk text. Då får man teckna med mycket armkraft. Ibland har vi ont i armarna flera dagar efter att vi har övat.

Alla pop- och rocklåtar blir inte lika bra i översättning. Vi vill att det ska se snyggt ut och vara uttrycksfullt. Det blir vackert om man använder tecken som går att förstora, om flera tecken efter varandra har samma handform och om transportsträckorna mellan tecknen är korta. När vi uppträder har vi alltid svarta kläder på oss så att våra armar och ansikten ska synas så bra som möjligt.

Att teckna till musik är ett bra sätt att få hörande personer intresserade av teckenspråk. Då kombineras något de känner till (musiken) med något nytt (tecknen) och då bildas en bra bro mellan de båda "världarna". En del som har sett oss uppträda har sagt att det känns som att de förstår tecknen, även om de inte

kan tecken från förr. Hörselskadade har sagt att: "Nu fick man ju veta vad texten handlade om!" Döva har också tyckt om att se oss teckna, även om de inte hör musiken, utan bara känner rytmen. Med Armstrong hoppas vi ge teckenspråket mera synlighet.

Text: Hannele Rabb

Foto: Synnöve Rabb

Armstrong består av Christel Lassfolk och Hannele Rabb.

Gudstjänst i Pojo kyrka

23.11.2011

Dagen var kylig då jag kom till Karis kl. 17.00. Där träffade jag fem andra personer samt två diakoner med bilar. Diakonerna körde oss till Pojo, det var 10 km dit. Bussar körde inte på kvällen, därför åkte vi bil. Bilen parkerades utanför församlingshemmet och vi gick över höjden till kyrkan. Vi stannade och tittade på kyrkan där nere, en medeltidskyrka, vacker. Vi gick in sakta och tittade oss omkring. Vi gick till första och andra bänkraderna där vi åtta döva satte oss på träbänkar. Hörande satt bakom oss. Medverkande var dövpräst Maria Lindberg och Pojo kyrkoherde Johan Westerlund samt tolken Susanna. Gudstjänsten för döva och hörande började med en psalm som vi tecknade med i. Prästerna tecknade och talade turvis och däremellan sjöng vi döva med händerna och hörande med röster.

Maria predikade om frivilligarbete och att vi inte skall samla till oss pengar och ägodelar. Tro och hjälpsamhet skall vara viktigare än det materiella.

Vi tecknade trosbekännelsen enligt den nya översättningen. Det kändes ovant men ändå bra. Sen firade vi nattvard. Efter en psalm och välsignelsen fick vi alla te och pirog. Så pratade vi och hade trevligt. Vi for tillbaka till Karis kl.19.30. Stämningen var lugn och trevlig. För prästen Johan var denna gudstjänst med döva den första och det kändes nog ovant.

Text: Eva Sahlström

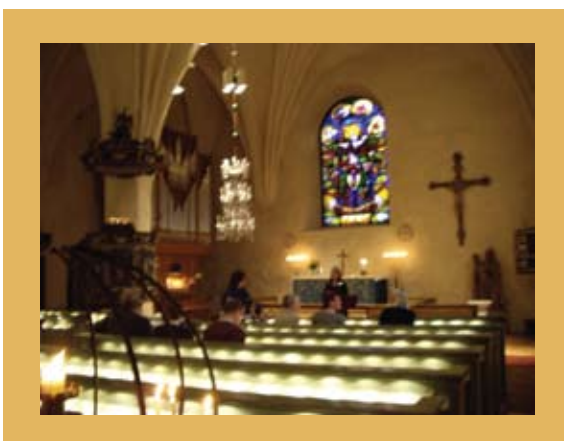
Foto: Rolf Westerlund

Ovan: Kyrkan i Pojo, S:ta Maria kyrka, byggdes på 1400-talet.

Nere: Dövpräst Maria Lindberg och kyrkoherden i Pojo, Johan Westerlund.

Nere till vänster: Kyrkan har ett vackert altarfönster.

Eva Sahlström tecknade förbön.

Teckenkören tecknade Hosianna.

Diakon Aino Kärkkäinen och döppräst Maria Lindberg.

Adventsfest

Gemensam adventsfest firades i Helsingfors samfällighets hus i Berghäll den 27.11.

Vi från Esbo, Vanda och Helsingfors möttes i Engel-salen. Cirka 100 glada personer kom. Kl. 12 började gudstjänsten på finlandssvenskt och finskt teckenspråk. De präster som skulle medverka var döpprästerna Maria Lindberg och Elina Jokipaltio, men Elina hade fått förhinder. Dövdiakon Päivi Korhonen medverkade också. Första adventsljuset tändes och kort ljussång tecknades. Esko tecknade Psaltarpsalm 24. Senare tecknade tre damer turvis syndabekännelsen. Kören, bestående av fem damer i ljuslila blusar med mörklila tyg draperat över axlarna och två män i mörk kostym tecknade psalmen Hosianna.

God julmat dukades upp.

Maria och Päivi tecknade där emellan. Eva tecknade förbönen. Vi i kören spelade dramat om "Jesus rider till Jerusalem" ur Matteus 21. Nattvard fick vi också. Kören tecknade ännu en psalm. Senare gick vi till matsalen. Till lunch fick vi typisk julmat och njöt av smaken. 200 st. lotter såldes till förmån för De Dövas Mission. Fina saker. Vi gick tillbaka till Engel-salen för att lyssna på några dövas resa till Afrika och besök på dövskola. Efteråt fick vi kaffe med jultårta. Trevligt, vi blev glada av det vi fick. Tack Päivi Korhonen. Och så gick vi ut till stormigt regnväder och skyndade hem till skydd och värme.

*Text: Eva Sahlström
Foto: Rolf Westerlund*

Stolt lotterivinnare!

Symeon

Juletiden kommer igen och vill jag berätta, utgående från Bibeln, om Guds löfte till människan. En människa är så enkel att vi inte tycker att det är betydelsefullt, men i Guds ögon är hon det. För Gud är det anorlunda än för oss, eftersom Gud när Han har lovat något så låter Han något ske med henne. Han håller sitt löfte.

Den är fråga om Symeon. Han är inte så känd utan är en enkel människa. Det vi känner till om honom genom bibelberättelsen är att han är rättfärdig och from och har väntat på Israels tröst.

Åtta dagar tidigare hände något i den lilla byn Betlehem. Jesus föddes där. Ryktet om händelsen spreds inte så snabbt i hela Israels land – det som hade väntat på en Frälsare. Men Frälsaren fanns redan där bland dem.

Jesu föräldrar fick veta av en herde att änglar hade besökt dem på natten. Herden berättade att en ängel hade talat om att en Frälsare hade fötts. Därefter hade herden sökt efter den nyfödda. Då åtta dagar

hade gått tog Jesu föräldrar med Jesus till Jerusalem för en rening enligt Moses lag. Där mötte Symeon dem. Jesu föräldrar kände inte honom väl. Det var Anden som ledde Symeon att träffa dem. Symeon såg deras gosse. Han tog gossen i famnen, prisade Gud och sade: ”Herre, nu låter du din tjänare gå hem i frid, som du har lovat. Ty mina ögon har skådat frälsningen som du har berett åt alla folk, ett ljus med uppenbarelse åt hedningarna och härlighet åt ditt folk Israel.” (Luk.2:29-32).

Symeon gav gossen tillbaka till sina föräldrar och sade ett budskap om Jesus till hans mamma. Sedan välsignade han dem och gick i vila hos Herren. Herren hade lovat Symeon att inte låta honom dö innan han ser med sina egna ögon att Frälsaren har kommit till vår värld. Det är hans vittnesbörd för oss i vår juletid.

Angående Symeon vill jag berätta för er att jag år 1995 besökte Amerika. Jag följde med bibelskolelever på studieresa dit. En dag gick vi till en kristen butik. Det var en så stor lokal att liknande finns inte här i Norden. Jag gick runt och tittade om det fanns något jag ville köpa. Då såg jag en tavla som någon hade målat. Bilden på tavlan föreställde Symeon. Bilden gav mig stark inspiration gällande löftet. På den tiden var jag ung och hade inte råd att köpa tavlan. Men jag fick ett budskap både till mitt hjärta och min tanke för alltid.

Bilden visade mig mycket. Hur Symeons tårar rann. Hur han tog Jesus som en gosse i famnen. Den gossen skall bli det starkaste ljuset över hela världen. Bilden av Symeon och Jesus är delvis bakom en världskarta och ett ljus lyser i Israel (från Jesusbarnet). Jag ser betydelsen som att ett ljus lyser först i Israel, och sedan ut över världen. Men vår värld är en stor, delad plats. Det här är det enda ljus som blir det starkaste och lyser över hela världen.

Budskapet är: Frälsaren har kommit till vårt värld. Han är, med Symeons ord: ”ett underbart ljus bland hedningarna och härlighet åt sitt folk Israel”.

Guds löfte står alltid kvar, Han sviker aldrig. Det

finns en sång som Lewi Pethrus skrivit då hans fru har insjuknat strax före jul. De båda bad en bön. Svaret på bönen blev att hans fru tillfrisknade. Lewi skrev en sång under bönetiden år 1913:

*”Löftena kunna ej svika, Nej de stå evigt kvar:
Jesus med blodet beseglat allt, vad han lovat har.*

Refräng:

*Himmel och jord må brinna, Höjder och berg försvinna,
Men den som tror skal finna, Löftena de stå kvar.*

*Gör såsom Abraham gjorde, Blicka mot himlen opp!
Medan du stjernorna räknar, Växer din tro, ditt hopp.
Refräng*

*Tro, när det mörknar på färden, Solen ej slocknat har.
Blott några timmar, och sedan Strålar en morgon klar.
Refräng*

*Tro, när dig världen förföljer –Med dig i ugnen het,
Vandrar en ”gudason” härlig, Prövade, själ, det vet!
Refräng*

*Tro, när dig vännerna svika, Tro, när blott en står kvar,
Jesus, din vän, skall dig följa, Alla, ja, alla dar.
Refäng*

*Tro under allt, som dig möter! Snart du ju hemma är.
Då skall i åskådning bytas, Det, som du trodde här.”
Refäng*

Jag önskar er Guds rika välsignelse under juletiden!

Text och illustration: Janne Kankkonen

PIPPI LÅNGSTRUMP! 29.–30.10.

Rolf kom från Ekenäs till Karis och hämtade Berit. Sedan körde de till Esbo och tog med Eva till Ljusa huset. Där såg vi på teckenspråkig teater, spännande. Berit började servera kaffe, bulle och saft. Många familjer med barn kom. Det var roligt att titta på dem då de var fulla av spänning. Kl.12 började föreställningen och barnen blev stilla och tittade på pjäsen i en timme. Efteråt kom barnen fram och hade roligt med Pippi, Annika och Tommy. Jag tog några bilder av dem. Vuxna hade också roligt.

Det var Tyst Teater från Sverige som uppträdde. Juli Af Klintberg som Pippi, Mette Marquardsen som Annika, Bylent Valcin som Tommy och apan Herr Nilsson spelade glatt och med stora rörelser. De hade härliga kläder i glada färger och bakgrund var färgglad. Trevligt att titta på och intressant.

Pippis pappa Efraim, Lilla Gubben, tjuvarna och poliserna i Villekulla fanns också med.

*Text: Eva Sahlström
Foto: Rolf Westerlund*

Familjenytt

**Adam Oscar
Lönnholm**
f. 24.8.2011,
döpt 16.10.2011
i Hankasalmi.
Föräldrar:
Johanna och
Oscar Lönnholm.

Här kan du berätta om nyfödda, döpta, gifta och jubilarer, eller meddela att någon har avlidit. Skicka materialet till: maria.lindberg@evl.fi

Rättelse:

Fotografierna på s. 7 i tidning nr 3/2011 var tagna av Iwe Ekström och inte av Rolf Westerlund.

DU BEHÖVS! JA, JUST DU!

Det skulle vara kul att få en text av just DIG! Det är kul med en tidning för alla, eller hur? Ju fler som skriver, desto mångsidigare innehåll.

Har det hänt något kul på dövföreningen? Eller inom församlingen? Eller kanske det kommer att hända något? Kanske du har ett trevligt inne från din tid i dövskolan du vill berätta om? Har du något nytt intresse? Brukar du göra något kul på vintern? Elle finns det någon påsktradition du vill berätta om?

Alla texter är välkomna! Texten behöver inte vara lång. Det gör inte något om det kommer skrivfel. Skicka gärna också en bild. Svårt att skriva? Det går också bra att skicka en videosnutt t.ex. via e-posten på facebook.

Maria

Kyrklig information

Händelsekalender

- 20.12. Teckenspråkig julgudstjänst kl 18 i Brändö kyrka i Vasa.
- 21.12. Teckenspråkig julgudstjänst kl 18, Församlingscentret, Ebba Braheesplanaden 2, Jakobstad.
- 28.–29.1 Dövas Kyrkodagar i Vasa. Anmälning senast 20.12!! Mer info på Teckeneko och på <http://kcsa.fi/kyrkodagar/>. Under dessa dagar hålls gudstjänst lö kl 16.30 och sö kl 12 (i tv FST5 kl 14).
- Febr. Diskussion kring DVD (veckomässan, jordfästning, dop) på finlandssvenskt teckenspråk i Jakobstad. Mer information senare.
- 4.3. Teckenspråkig gudstjänst i Vanda, kl 14.
- 2.4. Påskmessa i Borgå, kl 18?
- 5.3. Diskussion kring DVD (veckomässan, jordfästning, dop) på finlandssvenskt teckenspråk i Borgå kl 18–20.

Översättningen godkänd!

Översättningsarbetet med Veckomässan och formulären för jordfästning och delar av dopet på finlandssvenskt teckenspråk blev klart i juni. Under hösten har översättningen blivit godkänd på två möten. Först i kyrkostyrelsens plenum. Kyrkostyrelsens plenum (=möte) gladdes över resultatet. I november var ärendet uppe på Kyrkomötet i Åbo. Översättningarna godkändes enhälligt. Många hörande, bl.a. biskop Björn Vikström framhävde betydelsen av en egen översättning på finlandssvenskt teckenspråk. Han tyckte också att tecknen, kroppsspråket och ansiktsuttrycket ger mer djup i gudstjänsten.

Översättningen är alltså nu klar att användas. Pärmerna är under arbete. Då den är klar trycker vi upp DVD:n och börjar sprida den. Närmare tidpunkt meddelas senare. Skivan kan köpas för en liten summa. Kontakta mig om du vill ha en egen dvd-skiva.

Under vintern/våren 2012 kommer jag att åka runt i Svenskfinland och presentera DVD:n. Närmare information om tid och plats meddelas senare.

Maria Lindberg

På konsert med Lill-Babs

Artisten Lill-Babs och Rolf Westerlund efter konserten i Ekenäs hösten 2011.

I slutet av oktober i år gick jag på konsert i kulturhuset Karelia i Ekenäs med min syster. Artisten var Barbro "Lill-Babs" Svensson från Sverige. Kanske du undrar varför jag går på konsert med en artist som sjunger, jag är ju döv!?

Jo, men jag minns Lill-Babs ända från den tiden jag gick i dövskolan i Borgå och jag tyckte redan då att hon var en så pigg och glad artist när man såg bilder på henne i tidningarna. Sedan har jag lite följt med hennes liv via artiklar i Hemmets Veckotidning och Svensk Damtidning som funnits i mitt hem. Lill-Babs har ju haft ganska spännande och omväxlande liv, med en fin karriär, ganska många män och tre döttrar.

Nu är hon redan 73 år, vilket man inte skulle tro när man ser henne på foto. Hon är mycket ungdomlig, har tuffa kläder, rör sig smidigt och har moderna frisyrier – ingen vanlig tant! Och vilka skoklackar sedan!

Min syster försökte under konserten tolka vad Lill-Babs sjöng om. En del melodier var mycket humoristiska, bl.a. *Är du kär i mig ännu Klas-Göran*, som hon slog igenom med år 1959. Många sånger hade text av Lars Forsell och var lite mer djupsinniga. Det var Simon Brehm som upptäckte Barbros talang för att

sjunga och uppträda och han gav också henne artistnamnet "Lill-Babs". Han var sedan hennes manager ända till sin död år 1967.

Efter konserten skrev Lill-Babs autografer och delade ut kort. När min syster frågade om hon tidigare varit med om att ha döva åhörare svarade hon att hon ofta haft döva personer i sin publik. Hon har också en gång sjungit för en publik där alla var döva. Hon bad mig sätta mig i sin famn när min syster fotograferade och resultatet ser ni här invid!

Lill-Babs bor mestadels i Järvsö i Hälsingland i ett stort härligt hus, som hon en gång lät bygga åt sin mamma Britta. Nu är Lill-Babs släktens äldsta och hon har övertagit mammans uppgift att samla sina nära och kära kring sig. Nedanför hemmet, gården Lång-Hans, i centrum av Järvsö, har hon för några år sedan startat ett kombinerat café och en affär, "Lill-Babs Caffär", som säljer lite prylar och i ord och bild berättar om hennes karriär. Lill-Babs är en av Sveriges mest folkära artister och hon har lyckats bibehålla sin popularitet i över 50 år. Platsen drivs idag av en av hennes unga släktingar. Om man har riktigt tur så brukar Lill-Babs också själv vara på plats!

Text: Rolf Westerlund/Iwe Ekström

Foto: Iwe Ekström

Adressförändring / Ny prenumerant

Fyll i och skicka in blanketten om du flyttar eller om du vill få Dövas församlingsblad.

Namn:

Tidigare adress:

Ny adress:

Skicka blanketten till:

KCSA / Sonja Wacklin

PB 185

00161 Helsingfors

eller meddela dina uppgifter till: sonja.wacklin@evl.fi

Vill du veta var du kan gå på teckenspråkig gudstjänst?

Om du vill ha information till din mobiltelefon, e-post eller med vanlig post, fyll i blanketten och skicka den till:

KCSA / Sonja Wacklin, PB 185, 00161 Helsingfors

Skriv ditt namn för hand nederst på sidan. Underskriften är nödvändig, eftersom vi behöver ett skriftligt intyg på att du vill ge uppgifterna och att vi får hålla dem i ett register. KCSA kommer inte att använda ditt namn eller din adress till något annat än att informera dig.

Jag vill ha info om kyrkans verksamhet för teckenspråkiga till min mobiltelefon

e-post

Uppgifterna får sparas i KCSA:s register.

vanliga post

Namn:.....

Adress:.....

Mobiltelefon:.....

E-post:.....

Min egen underskrift:.....

I VILKEN BIBELBOK FINNS CITATET? PARA IHOP CITATEN MED RÄTT BIBELBOK!

”

HERREN gav och HERREN tog. Lovat vare HERRENS namn.

Dom. 16:17

”

Herren Jesu nåd vare med alla.

Job 1:21

”

Och detta skall för eder vara tecknet: I skolen finna ett nyfött barn, som ligger lindat i en krubba.

1 Mos. 1:27

”

Ett mjukt svar stillar vrede, men ett hårt ord kommer harm åstad.

Luk. 2:12

”

Kyssar give han mig, kyssar av sin mun! Ty din kärlek är mer ljuv än vin.

Upp. 22:21

”

Därför, om man rakar håret av mig, viker min styrka ifrån mig, så att jag bliver svag såsom alla andra människor.

2 Mos. 2:5

”

Och Gud skapade människan till sin avbild, till Guds avbild skapade han dem, till man och kvinna skapade han dem.

Ords. 15:1

”

Ögat kan icke säga till handen: ”Jag behöver dig icke”, ej heller huvudet till fötterna: ”Jag behöver eder icke.”

1 Kor. 12:21

”

Och Faraos dotter kom ned till floden för att bada, och hennes tärnor gingo utmed floden. När hon nu fick se kistan i vassen, sände hon sin tjänarinna dit och lät hämta den till sig.

Höga v. 1:1